

Vlucht in een badkuip.

‘Voel je je hier al thuis?’ Ik kijk verbaasd.

‘Hoe voelt het om in een nieuw land te wonen?’ Ik hef mijn schouders op.

‘Ben je blij dat je hier woont?’ Wat moet ik hier op antwoorden.

Allemaal vragen waar ik moeilijk een antwoord op kan geven. Ik neem het de mensen niet kwalijk, want ze weten niet beter, maar het is een tegenstrijdigheid waar ik nooit goed weet wat ik moet doen. Eerlijk zijn en ze zeggen dat ik liever in mijn thuisland ben, of hun zeggen wat ze willen horen met een namaak glimlach op mijn gelaat.

- De onrust in mijn land werd groter en de mensen besloten stilaan beslissingen te nemen of ze zouden blijven of zouden vertrekken. Het grotendeels van de bevolking is trouw aan hun land en blijven, maar toen de eerste bommen vielen dan herzagen ze hun beslissing. Zo besloten mijn gezin en ik om eveneens te vertrekken.

Wat neem ik mee? Wat is essentieel? Wat is van belang? Wat mag ik zeker niet vergeten? Wat moet ik achterlaten? Ik had geen idee.

De oorlog was toch iets dat voorbij was. In 1991 werd Oekraïne onafhankelijk en kregen wij als bevolking de vrijheid om mee te genieten van de technologie en de nieuwe snufjes van de wereld. Want geloof het of niet: Vele Russen uit Rusland in dit tijdperk (2023) hebben geen toiletten zoals wij ze kennen of hebben geen wasmachine. Ze weten zelfs niet wat het is of hoe het werkt.

Rusland is één van de rijkste landen, maar de bevolking is arm en worden ‘stom’ gehouden. Mijn excuses voor het woord, maar mensen (de wereld) moeten beseffen dat er nog heel veel continenten zijn waar mensen niet hetzelfde leven leiden als jij en ik.

Ik nam kleding, dekens, eten en drinken mee. De rest liet ik allemaal achter. Meubilair, glazen, borden, fotokaders, speelgoed... Mijn man en ik sloten de deur, niet wetend of we ooit zouden terugkomen. Zou ons huis er nog staan als we ooit terug komen?

Mijn geboorteplaats. De plaats waar ik opgroeide en naar school ging. Een plek waar ik vrienden en familie had. Ik liet het achter, zonder degelijk de kans te hebben om afscheid te nemen. Die beslissing hebben mijn man en ik niet vrijwillig genomen, maar omdat we geen keuze hadden. Oh jawel, we hadden wel een keuze, maar dat konden we onze kinderen en onszelf niet aandoen. Wie wil er nu dag in dag uit in angst leven? Wie wil er telkens als het bomalarm afgaat in de kelder vluchten of als je geen kelder hebt kruipen in een badkuip? Wachtend op wat... de dood? -

We zijn één jaar later en de bommen vallen nog steeds in Oekraïne. Mijn man is er terug voor zijn werk, tijdelijk en dan komt hij terug naar hier. We bellen elkaar iedere dag en er gaat geen avond voorbij zonder dat ik met een gerust hart ga slapen, want tijdens de nachten vallen de meeste bommen. Je leeft continue met adrenaline want je vreest voortdurend voor je leven. Er vallen nog steeds slachtoffers, waaronder kinderen. Ouders of groot ouders die hun kinderen en kleinkinderen moeten begraven. Dit is toch niet juist? Dit hoort toch niet?

Kiev, was ooit een kleurrijke stad, net als ik. Ik was ooit een kleurrijke persoon, die veel kleur droeg en kleurrijk door het leven ging.

Nu is Kiev een puinhoop met een laag stof en zo voel ik me evenzeer.

De kleuren van mijn stad zitten verborgen in mij, maar zijn besmeurd met een laag grijs stof.

Ik lach, maar vanbinnen huil ik.

Ik leef, maar vanbinnen overleef ik.

Thuis, thuis is een manier van denken, zegt men. Maar thuis is ook een plaats. Eentje waar je jezelf kan zijn en dat kan ik hier niet. Niet omdat ik het niet kan, maar gewoonweg omdat ik het niet wil.

Ik ben dankbaar dat mijn gezin en ik veilig zijn en ik ben dankbaar dat ik iedere dag mag opstaan in een land die me met open armen heeft ontvangen. Maar me thuis voelen dat kan ik enkel daar waar mijn kleurrijke zelve zichzelf kan zijn. Daar in Kiev!

A. Marcelina